

Мої стежки пересохли спрагою

Богдан Бойчук

Іди тепер сама.

Хай сонце розбивається
об крик твоїх грудей,
що плачуть спомином,
хай вітер в'яне
на розп'ятих спідницях, —
о дівчино моїх шляхів,
іди.

Не треба виливати тугою очей:
ти знаєш — я тебе любив,
як молодість шуміла
на твоїх руках,
як піснею тремтіли стегна
про рожеві діти
і ти для місяця зривала сором вій.

Та чаша вечорів була скупа.
Іди... іди...
...не треба ранити росою слів уста.